

מ"ת 28366/10/19 - מדינת ישראל נגד נדאל חאמד, מצטפא עבדה

בית משפט השלום בעכו

מ"ת 28366-10-19 מדינת ישראל נ' חאמד ואח'
בפני כבוד השופטת אביגיל זכריה
המבקשת: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עזריאל
נגד
המשיבים:
1. נדאל חאמד
ע"י ב"כ עו"ד מיטל רון
2. מצטפא עבדה (עציר)

החלטה לגבי משיב 1

מבוא

מונחת בפניי בקשה למעצר המשיב 1 עד תום ההליכים בהתאם לסעיף 21 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן - חוק המעצרים).

יצוין כי הבקשה וכתב האישום הוגשו במסגרת התורנות המרכזית המתקיימת בבית משפט השלום בחיפה ובית המשפט (כב' השופט פפרני) שחרר את המשיב 1 בתנאים שנקבעו כבר בהחלטה הראשונית.

לאחר מכן הועבר התיק לבית משפט זה להמשך בירורו לגופו של עניין.

נוכח טענות ההגנה בדבר עצם קיומן של ראיות לכאורה והיקף הטיעון נקבע דיון לגופו של עניין בנושא זה ביום 16.12.19. לבקשת הסניגורית נקבע התיק לשימוע החלטה ליום 6.1.20 ואולם בסמוך למועד הדיון הוגשה בקשה לבטל את מועד הדיון ולאפשר קבלת ההחלטה בדואר - לה נעתרתי.

ההחלטה לעניין תעודת החיסיון תינתן בנפרד.

עובדות כתב האישום

כנגד המשיב 1 הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות:

קשירת קשר לעשות פשע - עבירה לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה - עבירה לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; הסעה ברכב תושב זר השוהה שלא כדין - עבירה לפי סעיף 12 א (ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952; החזקת מכשירי פריצה - עבירה לפי סעיף 409 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977;

עמוד 1

היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

המתלוננים, מר ר.ב. ומר מ.ב., עובדים במפעל "נילקום" ברח' הנפח 15 בכרמיאל.

נטען כי במועד שקדם למיזם למשיבים בכתב האישום קשרו המשיבים קשר זה עם זה ועם הקטין לבצע התפרצות לבית עסק. בין התאריכים 8/10/19 בשעה 23.52 ליום 9/10/19 בשעה 20.16 או בסמוך לכך, התפרצו המשיבים לעסק בכך שטיפסו על סולם לגג העסק מצידו המערבי, חתכו ועיקמו את סורג החלון בצד המזרחי בקומה השלישית של העסק, נכנסו למשרד הבעלים של העסק וגרמו נזק לדלת פנימית דרכה חדרו לעסק וזאת בכוונה לבצע גניבה. המשיבים הורידו את כל מפסקי החשמל מלוח החשמל המרכזי של העסק על מנת להקל את ביצוע העבירה ועל מנת שלא תתועד במצלמות. במעשיהם המתוארים גרמו לאי סדר רב בעסק בשווי כולל של עשרות אלפי שקלים. המשיבים שברו גגות אקוסטיים, שברו 4 מצלמות מעקב, שברו את שרת המצלמות ניסרו סורג חלון, שברו 3 דלתות בין המשרדים ושברו המנעולים שלהם. נטען כי המשיבים גנבו מהעסק שלושה מכשירי טלפון חדשים באריזתם, שניים מסוג איפון ואחד אקסיומי רדמי בשווי כולל של כ- 10,000 ₪ וזאת בכוונה לשלול אותם שלילת קבע מבעליהם.

בתאריך 9/10/19 בשעה 20.42 בסמוך למקום העסק, נמצאו המשיבים על ידי שוטרים שמילאו באותה העת תפקידם כדין ברכב טויוטה שמספרו 8063027 ביחד עם קטין מ.ח. תושב הרשות הפלסטינאית ששה בארץ שלא כדין מבלי שהיו ברשותו אישורי כניסה או שהייה כדין וברשותם הרכב הגנוב.

במעמד מעצרם עלה כי המשיבים והקטין החזיקו ברכב כלי פריצה שלא כדין כדלקמן: מברג ראש שטוח, צבת מתכת ופלייר, כמו כן החזיקו ברשותם מברגה, זוג כפפות ושתי רעלות לפנים.

המשיב 1 הסיע ברכב שברשותו את המשיב 2 שהינו תושב הרשות הפלסטינאית ששה בארץ שלא כדין מבלי שהיו ברשותו אישורי כניסה או שהייה כדין ואת הקטין האמור.

המשיב 2 שהה בארץ בהיותו תושב הרשות הפלסטינאית מבלי שהיה ברשותו אישור כניסה או שהייה כדין לארץ.

תמצית טענות הצדדים

מאחר וטיעוני הצדדים נשמעו בהרחבה מצאתי להביא במסגרת זו רק את עיקרי הטיעונים הרלבנטיים לבקשה. כמו כן לא נדרשתי לטענות המבקשת או המשיב 1 המגלמות השערות בלבד או כאלה המציפות סברות שאינן מתבססות על החומר הראייתי. כך לדוגמה לענין הקירבה הגיאוגרפית של מקום מגוריהם של המשיבים השונים, נסיעתו של רכב אחר בסמוך לרכב המשיב 1 במועד העיכוב ומועדים נוספים ועוד.

לענין קיומן של ראיות לכאורה -

המבקשת טוענת כי בידה ראיות טובות להוכחת המיזם למשיב ומפנה להודאת המשיב 1 בחלק מהמיזם לו, תפיסת המשיבים מיד לאחר אירוע הגניבה באופן המקיים חזקה תכופה, הודעת עדים נוספים, קבלות על שווי הרכוש הגנוב בתיק החקירה, דוחות שוטרים ועוד.

לעמדת המבקשת, בשים לב לשלב הדיוני יש בחומר הראיות כדי לספק את הרף הנדרש.

עמוד 2

המבקשת טוענת כי מדובר במשיבים שנמצאו קרוב למקום האירוע בטווח זמן של כ-21 (עשרים ואחת) שעות לאחר האירוע באופן המקיים חזקה תכופה שהנטל על המשיבים לסתור אותה. בין היתר הפנתה המבקשת לכך שברכבו של משיב 1 נתפסו שלושה פלאפונים מתוך שבעת הפלאפונים שנגנבו מאותה מעבדה, כאשר אף אחד מהמשיבים לא טען ביחס לשלושתם שמדובר בטלפונים שלו או מסר הסבר אחר להימצאות השלושה. הטלפונים נמצאו כאשר הם סגורים באריזתם. עוד הפנתה המבקשת לסתירות מהותיות בהודעות שמסרו המשיבים והקטין לרבות לעניין מועד איסוף השוהים הבלתי חוקיים, נסיבות האיסוף הנטענות, עצירות בדרך ועוד. עוד הפנתה המבקשת לתיק עם כלי הפריצה והפריטים השונים והסתירות השונות שהתגלו גם ביחס לכך.

לעמדת המבקשת יהיה בידה להוכיח שמדובר בכנופיה שפעלה יחדיו באופן המשקף מסוכנות רבה לרבות מצד המשיב 1.

בשים לב לכך שהמשיב 1 שוחרר בתנאים עותרת המבקשת להותיר את התנאים על כנם.

ההגנה טוענת כי אין בנמצא ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב 1 או לחלופין כי קיים כרסום משמעותי בעוצמת הראיות לכאורה המצדיק ביטול מעצר הבית כליל.

לעמדת ההגנה אין בידי המבקשת כל ראיה אובייקטיבית הקושרת את המשיב 1 לביצוע העבירות. לעמדתה מועד ביצוע העבירות אל מול מועד תפיסת המשיב 1 מוביל לקביעה כי לא ניתן לקבוע קיומה של חזקה תכופה בשים לב לכך שאין בידי המבקשת לקבוע באופן ברור מה היה מועד הפריצה הנטען. לעמדת ההגנה לא ניתן לדעת מחומר הראיות מתי בוצעה הפריצה המתוארת בשים לב לדווח מאוחר ככל הנראה שנמסר על ידי המפעל ולחופשת החג שהתרחשה באותם מועדים.

עוד נטען כי אין ראיות פורנזיות הקושרות את המשיב 1 למפעל; כי המעורבים האחרים לא קושרים אותו לביצוע העבירות; לא הוברר על מה נסמכה חוות הדעת המקשרת בין הפלאפונים שנתפסו ובין אלה שנגנבו מהמפעל וכי הקישור שעשתה המבקשת בין הפריצה והסעת השוהים הבלתי חוקיים הינו מלאכותי וחסר ביסוס בראיות.

ההגנה הפנתה לחומר החקירה המציף את סוגיית מועד ההתפרצות המשוער, לדיווחים סותרים ביחס לשעות ההתפרצות כאשר אפשר ומי מהמודיעים טעה בציון התאריך הנכון. לעמדת ההגנה, גם במקרה המאוחר מבין שני המועדים האפשריים חלפו שעות רבות ממועד הדיווח ועד מועד העיכוב בשל הסעת השב"חים וכי לא ניתן לקבוע קיומה של חזקה תכופה ביחס לפרקי זמן שכאלה. לעמדת ההגנה היחידה החוקרת קבעה את מועד ההתפרצות באופן שרירותי על בסיס מועד הדיווח למשטרה ולא על בסיס הראיות.

לעניין הקבלות על שווי הרכוש הגנוב - טענה ההגנה שמדובר בקבלות שהעביר הבעלים של המפעל למשטרה על נזקים שנגרמו אבל בהעדר ראיה הקושרת את המשיב 1 להתפרצות ממילא לא ניתן לקשור אותו לנזקים שנבעו ממנה.

לעניין כלי הפריצה טוענת ההגנה כי הפרשנות שנותנת המבקשת לממצאי החיפוש אינה עולה בקנה אחד עם ממצאי החיפוש ונעשה עירוב בין נושאים שונים. לעניין המברגה עמדת ההגנה היא שהמשיב 1 מסר הסבר מניח את הדעת וכי ממילא ביחס אליה נרשם בחוות הדעת כי היא אינה משמשת ככלי פריצה. ביחס לתיק שנתפס מפנה ההגנה לגרסאות יתר המשיבים ביחס לגורם לו שייך התיק, המיקום בו נתפס ויתר הראיות.

לעניין עבירת הסעת השב"חים מפנה ההגנה לגרסאות המשיבים האחרים התומכים בגרסת המשיב ולעמדתה אין בעבירה זו, בשים לב למסד הראייתי החלש הנוגע לשאר העבירות, כדי להצדיק הותרת מעצר הבית על כנו וניתן להסתפק בתנאים מקלים יותר.

עוד טענה ההגנה לסוגיית תעודת החיסיון ואולם ההחלטה לעניין זה תימסר בנפרד.

לעניין קיומה של עילת מעצר -

המבקשת בבקשה טוענת לקיומה של עילת מעצר מכוח ההלכה הפסוקה בשים לב לעבירות המיוחסות למשיב, התחכום בביצוען ועברו הפלילי.

כאמור במעמד הדיון עתרה המבקשת להותיר את תנאי השחרור שנקבעו על כנם.

לעניין עילת המעצר טענה ההגנה כי נוכח חולשת הראיות בכל הנוגע לעבירות הרכוש וקשירת הקשר הרי שלא קמה כלל עילת מעצר וכי מעצר הבית שהוטל על המשיב 1 הינו מכביד יתר על המידה בשים לב לעוצמת הראיות ועותרת לבטלו.

דיון והכרעה

לאחר שמיעת טענות ב"כ הצדדים ועיון בתיק החקירה אקבע כי אכן קיימות ראיות לכאורה אשר די בהן לצורך שלב זה של הדיון.

ראשית לעניין הסעת השוהים הבלתי חוקיים דומה כי לא יכולה להיות מחלוקת לעניין עצם קיומן של ראיות לכאורה. נושא ידיעתו או ידיעתו של המשיב את עובדת היותם שוהים בלתי חוקיים יכולה למצוא ביטוי בתיק העיקרי ואינה צריכה להיבחן בשלב זה מעבר לרף הדרוש שבו יש בחומר החקירה כדי לעמוד.

מצאתי שישנן סתירות מהותיות ורבות בין גרסאות המשיב וגרסאות הנוסעים לגבי נקודת האיסוף, אופן האיסוף, מסלול הנסיעה הלא מוסבר בשים לב ליעד אליו לטענתם היו אמורים לנסוע וכיו"ב פרמטרים שיש בהם כדי לקבוע קיום עמידה ברף הנדרש לעניין עבירת ההסעה.

גם נסיבות העיכוב בשים לב לדוחות הפעולה של השוטרים והנהיגה המחשידה אפשר ומחזקים היבט זה, כאחרים.

לעניין עבירות הרכוש - לאחר ששמעתי באריכות את טענות הצדדים ובחנתי את חומר החקירה שהוצג לעיוני אני קובעת כי גם לעניין זה קיימות ראיות לכאורה ברף הדרוש לשלב דיוני זה. אזכיר כי בית המשפט בשלב הזה נדרש לבחון רק את הפוטנציאל הראייתי של הראיות ללא הערכת מהימנות עדים או משקלן של הראיות. בחינת מכלול התיק כתמונה אחת מביא לקביעה כי יש בנמצא ראיות לכאורה. סוגיית עוצמתן של הראיות תוכל למצוא ביטוי ביחס לעוצמת עילת המעצר ואולם לא ניתן לקבוע כי אין בנמצא ראיות לכאורה כפי שמבקשת ההגנה.

עצם הנתון כי אפשר ומדובר בראיות המתבססות על חזקה תכופה וראיות נסיבתיות נוספות בשילוב ממצאי החיפוש ברכבו של המשיב אין בה כשלעצמה כדי לאיין קביעה בדבר ראיות לכאורה ואסביר.

עמוד 4

בבש"פ 372/14 דינוני נ'מדינת ישראל (פורסם בנבו, החלטה מיום 27.1.14, להלן - עניין דין נוי) חזר כב' השופט פוגלמן על ההלכה לפיה:

"בדין בשאלת מעצר נאשם עד תום ההליכים נגדו, נדרש בית המשפט לבחון קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו. רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה אינה זו הנהוגה במשפט הפלילי - היינו: מעל לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות במהלך המשפט - תוך כדי העברתן בכור ההיתוך של החקירות ומבחני הקבילות והמשקל - יוביל בסופו של יום להרשעת הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147-146 (1996) (להלן: הלכת זאדה)). במלים אחרות, על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שמחומר החקירה תצמחנה בסוף המשפט ראיות אשר תבססנה את אשמת הנאשם. בשלב בחינת הראיות לכאורה אין בית המשפט נדרש לבחון את מהימנות עדים או את משקלן של העדויות, אלא אם כן מדובר בפירוט מהותיות וגלויות לעין, המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 352/11 ברי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.1.2011)). אם הבחינה הלכאורית מגלה ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, כך שלא קיים סיכוי סביר כי ניתן יהיה להתבסס על החומר הראייתי לצורך הרשעת הנאשם - לא ייעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו (בש"פ 635/13 מגדיש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (25.2.2013); בש"פ 6742/11 אלמכאווי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (26.9.2011)). לעומת זאת, אם מכלול הראיות שבתיק החקירה הוא כזה, שהרשעה או הזיכוי הם פועל יוצא של מידת האמון שהשופט בהליך הפלילי העיקרי ייתן בהם, כי אז קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה (הלכת זאדה, בעמ' 146).

בענייננו, כלל הראיות שעליהן נסמכת התביעה בתיק זה לצורך הרשעת העורר הן ראיות נסיבתיות. עלינו לבחון אפוא אם הצטברותן והשתלבותן זו בזו, יש בה, על פני הדברים, משום מסכת רצופה של עובדות מפלילות ברמה אשר יכולה להביא בסופו של יום להרשעתו של הנאשם (ראו בש"פ 6262/96 בלום נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.9.1996); בש"פ 1466/04 זדה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.2.2004); בש"פ 5588/12 זרבי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 7-8 (24.9.2012); בש"פ 4844/13 קופר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 (25.7.2013)).

באותו עניין אף התעוררה שאלה הנוגעת ל"חזקה תכופה" שנטענה על ידי המדינה ובית המשפט העליון מצא לקבל את טענות המדינה וקבע כי ביחס לשני אישומים עומדת למדינה החזקה התכופה וזאת ביחס לתקופה של מספר שבועות ולא מספר שעות. כך לדוגמא ביחס למכשיר שנגנב ביום 4.10.13 ונמכר באותו מקרה ביום 29.10.13 או סמוך לכך ומכשיר אחר שנגנב ביום 10.10.13 ונמכר עד ליום 3.11.13:

"לצד זאת, יש להוסיף את הטענה בדבר "החזקה התכופה" העומדת למדינה בשני האישומים - המכשיר שנגנב לפי האישום השלישי ביום ה-4.10.2013 נמכר על ידי העורר "כחודש עד חודשיים גג" לפני ה-29.10.2013 (לפי הודעת בנו של בעל הקיוסק); ואילו המכשיר שנגנב לפי האישום השמיני ביום ה-10.10.2013 נמכר על ידי העורר כ"חודש או פחות" לפני ה-3.11.2013 (לפי הודעתה של קלאודיה לה מכר העורר את המכשיר). כידוע, חזקה תכופה קמה כאשר רכוש גנוב נמצא ברשותו של אדם בסמוך למועד גניבתו ובכך יש כדי לקשור אותו למעשה העבירה. חזקה זו ניתנת לסתירה, והיא נבחנת על-פי נסיבותיו המיוחדות של כל מקרה, בהתחשב בטיב החפץ הגנוב ובאורך התקופה שחלפה מביצוע העבירה ועד למועד שבו הוכחה הימצאות החפץ בידי הנאשם (ראו ע"פ 50/59 פרלמן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יג 810, 802 (1959); ע"פ 71/76 מרילי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 813, 824 (1976)). בענייננו, דומה כי המכירה בוצעה בסמוך למועד השוד".

ניתן לראות כי בית המשפט העליון קיבל כאמור את עמדת המדינה כי החזקה התכופה במקרה זה מתקיימת למרות שאין מדובר בפרק זמן קצר והוא עולה בהרבה על פרק הזמן הנקוב בענייננו. במקרה שבפנינו פרק הזמן קצר בהרבה ואינו עולה על 48 שעות וזאת גם לשיטת ההגנה בעצמה, וגם אם הייתי מקבלת את כל טענות ההגנה לעניין מועד הדיווח על ההתפרצות לעומת מועד מעצרם של המשיב 1 ויתר המשיבים, מועד גילוי ביצוע העבירות וכו'. אין מחלוקת כי המועד המוקדם ביותר לביצוע העבירות הינו כפי שנטען בכתב האישום ומועד זה - אל מול מועד עיכוב ומעצר המשיב 1 - מקים גם מקים את אותה חזקה תכופה בנסיבות העניין.

לעניין זיהוי המכשירים ככאלה שנגנבו מהמפעל - לא ירדתי לסוף טענותיה של הסניגורית המלומדת לעניין העדר זהות בין המכשירים שנגנבו ובין המכשירים שנמצאו ברכבו של המשיב 1 וחומר החקירה אינו תומך בטענות ההגנה. מחומר החקירה עולה דיווח לגבי המכשירים שנגנבו, תיאורם, אריזתם וכיו"ב והדברים מתיישבים עם ממצאי החיפוש ותוצריו.

לעניין טענות המשיב ביחס לכך שמדובר במכשירים שהובאו על ידי השוהים שהוסעו על ידו הרי שעיון בגרסאות השוהים מעלה כי הם אינם קושרים את עצמם למכשירים המתוארים וגם הטיעון לגבי מקום ישיבתם במכונית אינו מתיישב עם טענות המשיב בעניין זה. עוד יצוין כי מדובר בשלושה מכשירים שנמצאו סגורים באריזתם וברי כי החזקה של מכשירים באופן זה מחייבת הסבר שונה מזה שנדרש לגבי מכשיר טלפון שנמצא בשימוש של מי מהמשיבים או הנוסעים ברכב. כאמור לא הונח כל הסבר.

לאחר בחינת חומר הראיות מצאתי כי אף אחד מהנחקרים לא קשר את עצמו למכלול הפריטים שנמצאו ברכב ולא הונח הסבר ביחס לכל אחד מהפריטים. נמסרו הסברים חלקיים ומשתנים שבית המשפט אינו אמור לבחון מהימנותם בשלב זה ואולם על פניהם אין בהם כדי להפריך קיומן של ראיות לכאורה.

לעניין התיק עם מכשירי הפריצה וכלים נוספים הרי שגם בעניין זה לא הונח הסבר שלם על ידי הגורמים השונים ביחס לנתון למי שייך התיק שנתפס, מה היה באותו תיק ומה היה ברכב בנוסף לו, סוגיית מכשירי הפריצה (כאשר איני מונה את המברגה לעניין זה) והגרסאות המשתנות בעניין זה. מכלול הנסיבות והראיות שנאספו מקימות כאמור את הרף הדיוני הנדרש לקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה בכל העבירות.

נושא ההיזק לרכוש במזיד שואב תוכן מיתר העבירות ואין הוא עומד בפני עצמו ולא ניתן לבחון אותו במנותק מיתר העבירות. משנקבע קיומן של ראיות לכאורה לעבירות ההתפרצות והגניבה נוצק התוכן המתאים גם לעבירה זו. ממילא לא עלה בידי אף אחד מהנחקרים להסביר את הצורך במכלול המכשירים שנתפסו ברכבו של המשיב במועד התפיסה.

לכך מצטרפת כאמור התנהגותו המחשידה של המשיב כמי שנהג ברכב, ניסה להתחמק מהשוטרים או מבדיקות השוטרים בטענה כי טעה בדרכו וכיו"ב. לא הוברר כיצד בשים לב למקום ממנו אסף לכאורה את השוהים הבלתי חוקיים במטרה להגיע ליעד שהוצהר על ידם הגיע המשיב למקום בו נעצר, ביצע את הסיבוב שתואר בחומר החקירה בנקודה בה ביצע אותו, ומדוע הגיע למקום בו נעצר בסופו של יום וכיו"ב (ר' לעניין זה ההחלטה בעניין דין נוי לגבי התנהגות מחשידה כפרמטר רלבנטי).

לאחר בחינת מכלול הראיות והטענות יש בסיס לקביעה כי מכשירי טלפון ארוזים שנגנבו מהמפעל המתואר בכתב האישום נתפסו ברכבו של המשיב, בו הסיע שוהים בלתי חוקיים, בטווח של שעות ממועד ההתפרצות והגניבה מבלי שהונח כל הסבר ביחס להימצאותם של כל אלה וכלי הפריצה המתוארים ברכבו, מסלול נסיעתו ונסיבות מעצרו - כל אלה מובילים קביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה ביחס לכל העבירות.

בשים לב לתוצאה אליה הגעתי לא מצאתי להידרש לסוגיית הרכב הנוסף שנצפה נוסע בסמוך לרכבו של המשיב במועדים שונים בשים לב לעבירות נושא כתב האישום או לטענות אחרות שהועלו על ידי המבקשת בבקשתה ואולם אני כי הדברים יוכלו להיבחן בתיק העיקרי.

לעניין עילת המעצר

נוכח נסיבות ביצוע העבירה, התחכום שנלווה לה, מעורבותם של מספר גורמים בביצוע העבירה לרבות כאלה שהינם שוהים בלתי חוקיים, השימוש בכלים וביצוע העבירות בצוותא - כל אלה די בהם כדי להקים עילת מעצר בעניינו של תיק זה לביטחון הציבור.

התנאים השונים שנקבעו בהלכת רוסלן מתקיימים בתיק זה בשים לב למכלול העבירות ונסיבותיהן. אפשר וגם הניסיון (המוכחש על ידי המשיב) לחמוק מבדיקה משטרתית מחזק את עילת המעצר בעניינו והדברים ברורים וידועים.

עמדת המבקשת בבקשה מקובלת עליי במלואה בעניין זה.

אין בידי לקבל את עמדת ההגנה כי אין מתקיימת עילת מעצר בעבירות שאינן הסעת שב"ח וכי העילה בעבירה זו הינה במדרג נמוך שאינו מצדיק מעצר בית.

לכל היותר אהיה נכונה לקבוע את עוצמת עילת המעצר על בסיס עוצמתן של הראיות בהתאם ל"מקבילית הכוחות" המקובלת לעניין זה. אשר על כן אני קובעת כי קיימת עילת מעצר בעניינו של המשיב.

לעניין חלופת המעצר המוצעת

כאמור בתיק זה שוחרר המשיב לחלופת מעצר עוד בטרם נדונו הראיות ועילת המעצר וזאת בהתאם להחלטות של מותבים אחרים. אין בעצם הנתון כי ההחלטה ניתנה מבלי שנבחנו הראיות בתיק כדי להצדיק שינויה בעת הזאת מטעם זה בלבד.

בשים לב לעוצמת הראיות לכאורה ועוצמת עילת המעצר ובשים לב לעמדת המבקשת, נחה דעתי כי יש בתנאים שנקבעו כבר בהחלטות קודמות כדי לענות על הנדרש בעניינו של תיק זה בשלב זה.

לסיכום

תנאי השחרור כפי שנקבעו בהחלטת כב' השופט פפרני יישארו על כנם.

עמוד 7

אין באמור כדי לפגוע בזכותו של המשיב לעתור לעיון מחדש בעתיד ככל שיבשילו התנאים לכך.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח טבת תש"פ, 15 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.